

SIR RICHARD SHIRREFF
TÁBORNOK

*a NATO európai szövetséges erőinek
korábbi főparancsnok-helyettese*

2017: Háború Oroszországgal

*Sürgető figyelmeztetés
egy magas rangú katonai vezetőtől*

FORDÍTOTTA SZIEBERTH ÁDÁM

SIR RICHARD SHIRREFF
TÁBORNOK

*a NATO európai szövetséges erőinek
korábbi főparancsnok-helyettese*

2017: Háború Oroszországgal

*Sürgető figyelmeztetés
egy magas rangú katonai vezetőtől*

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Sir Richard Shirreff: *2017: War with Russia*

Copyright © General Sir Richard Shirreff 2016
First published in Great Britain in 2016 by Coronet,
an imprint of Hodder & Stoughton
An Hachette UK company

A szerző a geopolitika és a hadviselés szakértője, a NATO egyik katonai vezetőjeként szerzett tapasztalatai alapján írta a művet. A cselekmény és a legtöbb szereplő a képzelet szüleménye.

Hungarian translation © Szieberth Ádám, 2017
Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó, az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5020
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 608 6

2017. május 27., 09.35 óra
A *Krasznokamenszk* nevű Kilo osztályú tengeralattjáró
vezérlőterme, Balti-tenger

Alekszandr Ivanovics Csernavin, az orosz haditengerészet másodosztályú kapitánya a *Krasznokamenszk* nevű Kilo osztályú tengeralattjáró szűk, sötét vezérlőtermében állt. A tőle balra szorongó férfiak arcát plazmaképernyők világították meg. Ők voltak a hajó vezérlőpultjának kezelő-személyzete. Ők kormányozzák a hajót, és ők viszik le a víz alá, majd hozzák vissza a felszínre, mindezt az ügyeletes merülésvezető tiszt szoros felügyelete alatt. A hátuk mögött az őrszolgálat vezetője állt, az ő jobbján pedig a hanglokátor-kezelők működtették az aktív és a passzív szonárt. A propellerei zúgása, illetve a vizet hasító hajótest zaja alapján nyomon tudták követni az ellenséges hajót. Csernavin kapitány mellett ott állt az elsőtisztje, a hajó második embere is.

Meleg volt. A vezérlőtermet tömény izzadságszag lengte be, ahogy az a napok óta vízen lévő tengeralattjárókon megszokott. Csernavin a legénységéhez hasonlóan tűzbiztos, kék pamutnadrágot, edzőcipőt és kopott, izzadságfoltos, kék-fehér csíkos, hosszú ujjú trikót, úgynevezett *tyelnyaskát* viselt. A ruhadarabot, amely a cári haditengerészet öröksége, nagy becsben tartja az orosz tengeralattjárók legénysége, és az elit alakulatok védjegyének számít.

Csönd telepedett a vezérlőteremre. Csernavin uralkodott magán, pedig száguldozott az ereiben az adrenalin.

A tengeralattjárón szolgáló haditengerészekbe nagyon keményen belesulykolják, hogy az ilyen pillanatokban könnyörtelenül higgadtnak kell maradniuk. Ebből nem engedhetnek, hiszen villámgyorsan kell kalkulálniuk az oddszokat, mintha matematikusok vagy sakk mesterek lennének. Ha sikerrel végre akarják hajtani az akciót, és utána életben is akarnak maradni, akkor nincs más út. Csernavin mindenképpen vetni akart egy pillantást a kisebb méretű támadó periszkópra, de előbb számolnia kellett, hogy előre lássa, mi a helyzet a felszínen. Vizuálisan meg kellett jelenítenie maga előtt, hogy mi történik fölöttük a tengerben, és meg kellett határoznia a fontossági sorrendet, hogy mi az, amit látnia kell, és mi az, amit nem feltétlenül. Ez azért jó, mert amikor végül kiemeli a periszkópot a vízből, előre tudni fogja, mit keressen. Minimalizálni kellett azt az időtartamot, amíg a periszkóp kidugja parányi fejét a hullámok közül, hiszen így csökkenthették annak esélyét, hogy kiszúrja őket a radar, vagy az ellenség őrszeméi.

A kapitány most csak azért habozott, mert a *Krasznokamenszk* torpedójának lőtávolaiba akkora hajó került, amekkorával még soha nem volt dolga, hiába gyakorolt az orosz flotta legnagyobb vízi járműveivel. Egy jól képzett orosz szonárkezelő normál esetben megadta a hajó típusát és osztályát, sőt, talán még a nevét is, köszönhetően annak, hogy hosszú éveken át figyelték a NATO-gyakorlatokat. A különböző hajók zajszignóját vizsgálták, és igen részletes adatokat rögzítettek. De a *Queen Elizabeth* újonnan lépett színre, így még senki sem jegyezte föl a jellemzőit.

Ha ezt elszúrom, azt nem bocsátja meg a haditengerészet, hiszen rengeteg időt és energiát fordítottak a kiképzésemre...

Csernavin, akinek az apja mezőgazdasági munkásként dolgozott egy Moszkvához közeli kolhozban, neveltetéséből adódóan realista volt. Most mégis úgy érezte, hogy „be-

lenyúlt” az életébe a sors keze. Ilyet addig csak regényekben olvasott, de most határozottan az volt a benyomása, hogy minden, ami valaha történt vele, ezért a pillanatért történt. Az iskolában kitűnően teljesített, különösen a matematika és a fizika ment neki jól. A Szovjetunió széthullása utáni sötét időszakban válogatták be az orosz haditengerészet tisztí iskolájába, és tanulmányai végeztével az Északi Flotta volt az első szolgálati helye. Murmanszk akkoriban tele volt rozsdásodó tengeralattjáró-roncsokkal: a haditengerészet letűnt, büszke fénykorának törmelékével, amelyek azonban későbbi üzemeltetőikre csak szégyent hoztak. Azóta szerencsére változott a helyzet: Oroszország az Elnök uralma alatt, akinek személyes utasítására rendszeren újraépítették a haditengerészetet, újra felfedezte régi, büszke önmagát.

Mindeközben Csernavin kitartásának, szorgalmának és képességeinek köszönhetően bizonyította, hogy avatott művelője a tengeralattjáró-harcászat sötét művészetének. Jutalmul megkapta a *Krasznokamenszket*, amelynek immár két éve volt a parancsnoka. Rendet tartott a hajón, keményen fogta a jól kiképzett legénységet, és most eljött az ő ideje! Sok NATO-gyakorlatot megfigyelt már, és majdnem Faslane-ig követte az Egyesült Királyság Trident atomtengeralattjáróit (miután Nagy-Britannia lemondott tengeri felderítő repülőgépeiről, az orosz tengeralattjáró-flotta olyan helyekre is eljuthatott, ahova addig soha), de ekkora monstrummal még nem volt dolga. A szonárkezelő már egy órája követte nyomon a hajóóriást, és Csernavin tudta, hogy muszáj vetnie rá egy mégoly futó pillantást...

Szonárjelek, illetve akusztika szempontjából az idősebb nyugatiak által olyannyira kedvelt óriás-luxushajók álltak a legközelebb ahhoz, amit most észleltek. Ezért Csernavinnak muszáj volt megnéznie a célpontot, mielőtt a tettek mezejére lép. Ugyanakkor tudta, hogy nem feledkezhet

meg a minden tengeralattjáróra érvényes arany szabályról: „Ne hagyd, hogy észrevegyen, akit észrevettél!”

Ha az ellenség kiszúrja a *Krasz nokamenszket*, rákeledelel lesz belőlük: a bosszúra éhes kíséző fregattok jól megszórják őket víz alatt robbanó lövedékekkel, és szétlapítja őket a hidraulikus nyomás...

Csernavint aggasztották ezek a kísézőhajók. A *Krasz nokamenszk* hanglokátora korábban azt jelezte, hogy egy rombolóhajó közelébe értek, amely szinte biztosan a Királyi Haditengerészet egyik új Type 45-öse, és hanglokátoros bójával felszerelt tengeralattjáró-elhárító helikopter is tartozik hozzá. Ők azonban lebuktak a mélybe, majd egy „sprint és csorgás” manőverrel megpróbálták lerázni. Előbb maximális sebességgel, 17 csomóval haladtak, majd 5 csomóval „csorogtak”, hogy minimalizálják a tengeralattjáró motorzaját, és a brit hanglokátor nyomukat veszítse.

De az ellenség kísézőhajóinak a közelben kell lenniük! Hiszen minden óriáshajó mellé adnak ilyeneket bőven, ráadásul ez nem is akármilyen óriáshajó, hanem egy kétéltű harccsoport zászlóshajója! Az orosz haditengerészetnél kriminális hanyagságnak tekintenék, ha valaki megfelelő mélységi védelem nélkül bocsátana vízre egy anyahajót... Úgyhogy ott kell lennie valahol a többi kísézőhajónak is! De úgy tűnt, hogy nincs ott semmi.

Ennyire könnyű dolgunk nem lehet! – gondolta magában Csernavin. *Ez biztos csapda!*

Amikor legutóbb feljött a tengeralattjáróval a felszínre, hogy vegyék a Balti Flotta műveleti parancsnokságának rádióüzenetét, egyértelmű volt a parancs: brit kétéltű harccsoport érkezése várható a Balti-tenger nyugati részén, és mivel ők elég közel vannak hozzá, nyomon kell követniük. Továbbá az Elnök személyesen adta ki az utasítást – ezt a félreértések elkerülése végett el is ismételték Csernavinnak –, hogy ha esély kínálkozik a NATO-agresszorok elle-

ni gyilkos erejű csapásra, kötelességük megragadni az alkalmat. Csernavin előtt a napnál világosabb volt, hogy kell értelmeznie az Elnök parancsát: ha módja van rá, el kell sülyesztenie a vadonatúj brit szuperanyahajót, a *Queen Elizabeth*-et.

A vezérlőterem csöndjét az egyik szonárkezelő törte meg:

– Azonosítatlan hajó távolsága jelenleg 10 000 méter. A jelek szerint nagy sebességgel, cikcakkban halad.

Közben a kezelő monoton hangon mondta be az egyre csökkenő vízmélységi adatokat. A tengeralattjáró 200 méter mélyről közeledett a felszín felé.

– Ötven, negyven, harminc, húsz... Közeledünk a periszkópmélységhez. Periszkópmélység... most!

– Ezt a mélységet tartjuk! – rendelkezett Csernavin.
– Periszkópot fel! – Azzal lehajolt, és megragadta a lassan felkúszó periszkóp két fogantyúját. Még térdmagasságban sem volt a műszer, ezért a kapitány leguggolt, hogy mielőbb belekukkanthasson a keresőbe. Tudta, hogy nem sokáig nézegetheti az ellenséges hajót, ezért ki akart használni minden másodpercet.

Tapasztalt tengeralattjáró-kapitány lévén nem kellett arra vesztegetnie az időt, hogy szoktassa a szemét a kereső lencséjéhez: egyből meglátta a HMS *Queen Elizabeth* irdatlan méretű fedélzetét, síugrósáncot idéző orrát, meg a jobb oldalán lévő tornyokat. A periszkóp erős lencséje által felnagyított hajóóriás teljes egészében betöltötte a keresőt, hiába volt tőlük öt tengeri mérföldre.

– Periszkópot le! Egyes, kettes és hármas torpedócsövet elárasztani! Tüzelésre felkészülni! – adta ki a parancsokat Csernavin. A periszkóp surrogó hangot adva visszahúzódtott a vezérlőterem padlózatában lévő aknába.

A kapitány ezután megfordult, és a mögötte álló első-tisztjére nézett.

– Erősítse meg a *Queen Elizabeth* nevű brit anyahajó vizuális észlelését!

Az elsőtiszt tett egy lépést előre.

– Periszkópot fel!

Ő is leguggolt, hogy minél tovább láthassa, mit mutat az újból előkúszó műszer keresője. De öt másodperc bőven elég volt.

– Periszkópot le! – vezényelt az elsőtiszt.

Csernavin kérdően nézett rá.

– Vizuális észlelés megerősítve – hangzott a válasz.

A tengeralattjárón tapintható volt a feszültség. Csernavin vett egy mély levegőt, és egy pillanatra mélységes nyugalom szállta meg. Mintha megállt volna az idő... Aztán valósággal mellbe vágta a felismerés, hogy ez a pillanat nagyon is valóságos, és amire készül, az olyan horderejű esemény, mint amikor egy német tengeralattjáró 1939 októberében, a skóciai Scapa Flow kikötőjében elsüllyesztette a Királyi Haditengerészet Honi Flottájának büszkeségét, a HMS *Royal Oak*ot. Vagy amikor 1941-ben japán kamikazék repültek bele a két óriás hadihajóba, a *Repulse*-ba és a *Prince of Wales*be, megváltoztatva a távol-keleti háború menetét. Most pedig a Királyi Haditengerészet számára valaha épített legnagyobb hajó, a HMS *Queen Elizabeth* került a közelükbe, és a sorsáért ő, Alekszandr Ivanovics Csernavin, az orosz haditengerészet másodosztályú kapitánya lesz a felelős...

Csernavin egy pillanatig eltűnődött: tudatosult benne, hogy mit sem sejtő brit tengerészek százait fogja hullám-sírba küldeni. Ismerte a történelmet, és kristálytiszta értette, hogy a támadást az Elnök személyes parancsára kell végrehajtania, de azzal is tisztában volt, hogy egy olyan országra mér csapást, amelyről azt sem tudja biztosan, hogy hadban állnak-e velük egyáltalán. A Rigában elsüllyesztett brit aknaelhárító hajó esete más volt: az já-

mulékos kárnak tekinthető, hiszen annak a hajónak eleve nem kellett volna ott lennie. Ez viszont tudatos akció, és talán lesznek, akik úgy gondolják, hogy kiprovokátlan... De Csernavin nem sokáig tétovázott. Az elsőtisztjére nézett, és tudatosult benne, hogy ha el akarna tekinteni a torpedók kilövésétől, akkor nem utasította volna a hajó második emberét, hogy erősítse meg, hogy tényleg a brit anyahajó az. Ha most visszakozik, akkor lesújt rá az Elnök engesztelhetetlen haragja. Csernavinnak nemigen volt kétsége afelől, hogy őt falhoz állítanák, a rokonsága pedig soha többé nem látná a Gulágot kívülről...

– Irány három-három-öt. Távolság 9000 méter – kántálta a szonárkezelő, mint az orosz ortodox papok a tömjénillatú templom ikonosztáza előtt.

– Hajó azonosítása megerősítve. Tüzelésre felkészülni! – vezényelt a torpedókezelőnek Csernavin.

A *Krasznokamenszk* nesztelenül suhant tova a víz alatt.

– Tűz!

A tengeralattjárót mintha tompa, erős ütés érte volna, amikor kiúszott a csőből az első torpedó. Aztán kis szünet után jött a második, majd a harmadik.

– Torpedók kilőve! Süllyedés, tíz fokot le! Kormány ütközésig balra! – rendelkezett Csernavin. – Merülés száz méterre! – utasította aztán a kezelőt.

A tengeralattjáró meredeken bedőlve elindult lefelé és jobbra, hogy ne észleljék az ellenséges hajó műszerei. Miután stabilizálódott a helyzete, ismét csönd telepedett a vezérlőteremre: szótlánul várták, hogy jöjjön, aminek jönnie kell.

A szonárkezelők jól hallották, hogy a *Queen Elizabeth* óriási propellerjeinek gyors, ütemes, tompa zaja más hangfekvésbe vált: a hajó észlelte a torpedókat, és kétségbeesetten próbált kitérni az útjukból.

Késő bánat, eb gondolat – futott át Csernavin agyán, miközben a hipermodern torpedók rárepültek az irdatlan méretű, lassan forduló célpontra. Egyet talán kikerülhetne, de hárommal szemben esélytelen... Csernavin elrebegett egy halk fohászt. *Csak nehogy valamelyik torpedó meghiúsodjon!* A kudarc következményeitől sokkal jobban rettegett, mint a büntudattól, ami siker esetén gyötörni fogja.

A tengeralattjáró legénységének minden tagja tisztán hallotta a robbanás tompított hangját: célba ért az első torpedó! Kis szünet következett, majd jött a két újabb detonáció.

A szonárkezelő most a halál litániáját kántálta:

– Robbanás... Másodikrobbanás... Harmadikrobbanás.

A fejhallgatóikban a propellerek zaját sikításra emlékeztető robaj váltotta fel: leomlottak a *Queen Elizabeth* válaszfalai.